

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2012. július hóban : (II.Kor. 23, 7.) :

« hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon, és el ne bízzam magam. »

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Amikor Isten, Jézus Krisztusban kinyilatkoztatja nekünk önmagát, akkor elsősorban az Ő szeretetét akarja velünk érzékelteni. Azt az atyai együttérzését, ahogyan Ő - emberi szóval: - bánkodik bukásunk, s az ezzel együtt járó összes nyomorúságunk fölött. Ez az együtt érző szeretet Őt szinte beleüzi bűneink és annak minden következményének felelősségteljes átélésébe. - A golgotai programban Ő leszáll a gyötrelmek mélységébe, ami nekünk járna, mint törvénysértőknek. Mint potenciális merénylő, szinte megelőzve minket, belerohan a pokoli kínokba, ahol mi már potenciálisan jelen vagyunk. Aktuálisan Ő az, akin csattan az ostor: Nagylelkű személycsere a szemünk láttára! A Nagy Átéltő minden porcikáját áthatja a nekünk kilátásba helyezett tüzes kemence. Nem annyira miattunk, mint inkább é r t ü n k viselte el ezt a drámai, horrorisztikus tortúrát, gyötrelmem-sorozatát. Egyetlen motivációja csak az volt: Akiket szeretek, azoknak (bekövetkezendő) sorsával azonosulok. Átélem azt, amit nekik kell (kellene) átélniük! – S most jön az érem második oldala. „Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn.13, 34). Vagyis ahogyan az Úr átélte sorsunkat, mi is úgy éljük át egymás és minden ember sorsát. A „minden ember” közé most már Jézus is beletartozik, mert Isten Fia lévén mintegy Testvérünk, emberré lett. Az Ő személyes munkájához ezért a mi személyes 'válaszunk'-ra is szükség van, hogy aktualizáljuk az Ő mentő szolgálatát a magunk számára. Semmi több nem szükséges, mint őszinte hit és köszönet az Ő nagylelkűségéért. Az Üdvözítőnek Mártárhoz intézett szava ebben az összefüggésben is helyénvaló: „Nemde azt mondtam: ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?” (Jn.11,41). Én, mint az Ádám familiájához tartozó törvényszegő, „nem a törvény útján váltam igazzá, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit révén. Isten ugyanis a hit által tett igazzá.” (Fil. 3, 9). Amikor a hit által tudatosult bennem, hogy Jézus az én sorsomat – következményeivel együtt - átélte, átirányítva önmagára minden felelősséget és büntetést, akkor bennem is - szenvedését szemlélve a kereszten - felgyulladt egy sajgó fájdalom, egy együttérzés és egy átélés... Vele és szenvedésével. Nem maradhatok érzéketlen ekkora hőstett láttán! Ha érzéketlen maradnék, akkor nemcsak az Iránta való szeretet hiányában lennék, de tulajdonképpen nem is hinnék Benne. Ezért az én hitem hitelesítésére szolgál az Úr Jézus szenvedésével való együtt érző á t é l é s e m. ['Aki látja és nem sír, élő hittel az nem bír'].

Téma. - Ez az élet nem jó - teljesen; és nem rossz - teljesen. Talán ez jelzi azt a sajátos állapotot, hogy - bár elbukunk, de Isten szeretete tett értünk erőteljes lépéseket. S ahogyan Isten az Ő Fiában átélte veszendő mivoltunkat, - úgy, a Belé vetett, megmentő hit által, nekünk is illik átélünk az Ő értünk vállalt véres kalandját. A Vele való szolidaritási alaphoz származik a mi testi létünk áldozatként való felajánlása is. Erre figyelmeztet az a tövis, mely szüntelen gyötöri Pált és Krisztus minden igaz követőjét. Ezért a téma így határozható meg: **Életünk, a figyelmeztető tövis elviselésének, s élethossziglan való átélésének árnyékában.** Az ige pedig így hangzik: „Tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon, és el ne bízzam magam.” (II.Kor.12,7). Ez a szentpáli mondat elgondolkoztat. Mintha azt mondaná - kiterjesztett értelemben: Mindenkinek számára az Úr kirendel egy(-egy) tövist, mely azután élethossziglan kínozza, gyötöri. A Biblia-kutatók csak találgatják, mi lehetett az, ami Pált szüntelenül gyötörte (?) Valami betegség pl. malária, isiás, reuma, gyomorégés, fejfájás, allergia, vagy akár testi fogyatékoság, pl. látásban, hallásban, beszédben, járásban való fogyatékoság, vagy valamilyen állandó kísértés...., szóval nem tudni; a végeredmény csak konkrétum nélküli találgatás. – De nem is ez a fontos. Tény, hogy ez a tövis létezett és Pált gyötörte.... egész életét végigkísérte. Mégis üzenetértékű ajándékcsomag számunkra, mely csomagot most szép óvatosan fel szeretnék - veletek - bontani. – Tehát fesszeng bennem a kérdés: Miért kell nekem és nekünk és Urunk minden kedves tanítványának (mint pl. Pál apostolnak is) az életét egy állandó jellegű, háttérben kínzó jelenség átélésében leélni ?! - Talán az a válaszom erre: Ne lássuk ezt egyoldalúan ! Az Úr követése semmiképpen nem gyötrelmem. Inkább egy csúcslélektelenség: Valami csodálatosan nagyszerű dolognak/titoknak az átélése. Amikor az Isten Szentséges Léleke egész mélyen megérint: ez valami horribilis élmény! Valami szavakkal elmondhatatlan szívdobbanás. Csak úgy, kapásból jut eszembe ennek kapcsán Mária és Erzsébet találkozási :Így írja le Lukács evangélista: „Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, örömeiben megmozdult méhében a gyermek, maga Erzsébet pedig eltelt Szentlélekkel. Nagy szóval felkiáltott: „Áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogy lehet az, hogy Urannak anyja jön hozzám? Lásd, mihelyt meghallottam köszöntésed szavát, az örömtől megmozdult méhemből a gyermek.” (Lk. 1,41). Ez a megmozdult Gyermek egy teszt is az egész egyház számára. A Szentséges Lélek ahol átvonul, s akit megérint, ott megrendül az anyaföld mélye, méhe, s áldott Gyümölcset terem. A Lélektől érintett ember érzékeli, regisztrálja: Bennem Jézus él! Ezt az örömet mind átélni....(!), nos ez az ami: ineffabile: Azaz szóval elmondhatatlan! Viszont ez az új örömteli felismerés és öntudat a továbbiakban esetleg kísértést szenvedhet, mely azután önhibát teheti a tanítványt. Önhittség pl. az, amikor úgy vélem: minden az én intézkedésemre vezethető vissza. Pedig a szóra érdemes dolgokban mindig Isten az, aki intézkedik. De a cselekvés gögijének szelleme (ördöge) elvakíthatja még a tanítványt is. Így jártak a galatabeli krisztushívők is. Pál így rántja le szemükről ezt a vaktságot, hogy visszaemlékezteti őket azokra a hatalmas élményekre, melyekben kezdetben részesültek a Szentlélektől, s melyeknek átélői voltak : „A törvény szerinti tettek által kaptátok-e a Léleket, vagy úgy, hogy a hitet elfogadtátok? Ennyire értelmetlenek vagytok, hogy amit lélektől kezdtek, most testben akarjátok bevégezni? Hiába éltétek át mindezeket? Ha így volna, akkor csakugyan hiába!” (Gal.3, 2-4). Ezt az idézetet azért hozom fel, mert Szent Pál itt utal egy lélektől való átélésre, amit azonnal megérthettek a címzettek, mert tudták,

miről van szó. – Különben a tövisről szóló tanítás is ebbe a szövegösszefüggésbe és gondolati beágyazásba kerül: Halljuk csak: „De hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon, (másutt:”gyötörjön”) és el ne bízzam magam.” (II.Kor.12,7). – „Ha a jót elfogadjuk Isten kezéből, miért ne fogadnánk el a rosszat is?” (Jób 2,10). Mondhatnánk „műfordításban”: Ha részesültünk a nagyszerű lelki dolgokban, s azt mindenestül átértük, akkor miért ne tudnánk átélni egy csekély sanyargatást az Úrtól, mely által meg akar minket óvni a felfuvalkodottságtól, önhittségtől és elbizakodottságtól?! –Talán furcsa hasonlat, de találónak tartom: A tehenet is, amikor felfújódott, késsel lékelték meg, hogy megmentsék. A paripa szügyét is éles sarkantyú sebzi, hogy serkentse és el ne lustuljon. A tanítványt pedig a tövis sarkantyúja ugrasztja ki a petyhüdt önelégültségből és egy képzelt magas-rendűségből. – Nekünk, európai alkatú racionalistáknak csak az a fontos, hogy a dolgokat értsük:Egy villanás ereje: - Értettem! Mintha ezzel mindent elintéztünk volna. Pedig csak egy virtuális művelet volt: Érdemben nem történt semmi! Az érdemben történt dolog mindig az **átélés**: Amit megértettünk, azt át is kell tudni élni. Szűz Mária megértette és át is élte azt a mélységes titkot, hogy ami vele most történik az egy páratlan világesemény. Hitt abban, hogy Isten hatalmas dolgokat cselekedett vele. Hitt abban, hogy Isten szoros kapcsolatba lépett vele. Felfogta, hogy Isten akarja a legmélyebb kapcsolatot, ezért Ő az, aki mozdít: Ő az Első mozdulatlan Mozzgató! Elindul felénk, lépéseket tesz irányunkban. De hitt abban is, amit megtudott idős rokonáról, hogy ő is gyermeket vár. Átélté annak helyzetét, s gyorsan segítségére sietett. Mihelyt felfogta megértette a szituációt, mozgásba lendült, lépéseket tett - tulajdonképpen Isten felé, ami nála az Erzsébet felé vezető utat jelentette. Akit betölt Isten Lelke, az is ugyanúgy cselekszik, mint Ő. A kapcsolatról, mihelyt tudomást szerez, elindul, hogy azt átélje. –Át is éli ! Az igazi és felemelő átélés mindig társas. A kapcsolat létrejötte nyomán Mária is elmondhatja: Ketten vagyunk. Ketten indulnak el a hegyekbe. De Erzsébet is, amit átél, nála is Isten műve nyomán egy képtelenség valósult meg. A Magtalan és a Szűz Isten művét élük át. De minő bonyodalom a továbbiakban: A két Magzat is - átélnek egy non-verbális találkozást. Ujjongó, reszkető és egész lényt betöltő öröm ! Így a felkiáltás is: „Lelkem magasztalja az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben” (Lk. 1,46-47).

Akció-program. - Az átélés mindig egy belső megtapasztalás. Annak megtapasztalása, hogy Isten érző és együtt érző Isten. Igaz, éppen ez hiányzott belőle, s épp emiatt lett emberré. S ettől fogva nem külső szemlélője életünknek, hanem az a Hűséges Tanú, aki beleszáll az érzéseinkbe is, s belülről éli át velünk együtt a mi - látszólag jelentéktelen és semmitmondó - életünket. Szent Pálon keresztül is ezt tanítja a Szentlélek: „Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a büntől azonban ment maradt.” (Zsid. 4,15). – Ebből viszont megtudhatjuk, hogy Jézust lehívhatjuk életünk minden szegmensébe, még a kísértésbe is, s Ő minden helyzetünkben együttérzést tanúsít velünk. Egy kivétel van: A bűn! A mi bűneinkkel és bűneinkben már nem tud együtt érezni velünk, s azt nem képes átélni, mert Ő az a Szent Isten, aki a bűnt mindenestül elutasítja. Az igaz, hogy várja a mi bűnbánatunkat, mert rajta van a várakozó listán az Ő áldozata: „áldozatom a bűnbánó lélek, az alázatos és töredelmes szívet nem veted meg.” (Zsolt. 51, 19). Testének-vérének feláldozása: Ez az Ő áldozata: Épp ezért jött, nem az igazakért, hanem a bűnösökért. Neki is át kellett élnie azt a szörnyűség-sorozatot, mely belesodorta a gyötrelmes halálba. - Tehát a bűnben nincs benne Jézus, a mi bűnünkben sem, még akkor sem, amikor Az Írás azt mondja, hogy értünk - mintegy – „bűnné lett!” - „Ő azt, aki bűnt nem ismert, „bűnné” tette értünk, hogy benne „Isten igazságossága” legyünk.” (II.Kor. 5, 21). Itt a nagy Vállalkozó beszél, aki felvállal minden gonosztettet, csak hogy a (helyettesítő) büntetésre jogcímet szerezzen. S ezért Ő a nagy Átéelő. Mert semmit nem élt át a bűnből, mégis átélte az egész emberi nem bűniért járó büntetést.... Ott...a gyötrelmek fáján. - A bűnös lelki nyomora azért nagy, mert nem tudja Istenével megosztani belső világát. - A tövis - egész más: Majdnem hogy kitüntetés. Hisz' csak éppen hogy egy könyvjelző életünk forgatókönyvében, amely segít jobban kezelni e lapokat. Csak egy kicsit, valamit lecsíp az élet ihaj-csuhaj lázálaiból, hogy ráneveljen minket a krisztusi józanságra, felelősségtudatra, előrelátásra. Afféle Krisztusi „körülmeteltség”, melyből áldás fakad, s egy boldog végkimenetel.

Tanúságtétel. - Minden tanúságtétel szubjektív, amit te vagy én átértünk. Mivel tanítványok vagyunk, csakis az igazat, a színtiszta igazat mondjuk, ugyanakkor mindent a személyes átélés fénytörésében. Most elmondok egy látomást. Ismerek egy embert, testben-e vagy testen kívül – nem tudom, Isten a tudója...szóval a közösségünk egyik tagja elmondta, hogy látta az Urat. Nem merte elmondani a közösségnek, csak nekem és még egy-két személynek. Nem akart nevetségessé válni, de érezte, hogy nekem mindent elmondhat, nem vagyok bizalmatlan szavai iránt. S milyennek láttad? - kérdeztem tőle. - Nagyon szép volt: Kék nagy szeme és hosszú, leomló, sötétbarna haja volt. Rám tekintett, komoly volt, mégis nagyon barátságos. – S mit mondott? - Nem szólt semmit, csak rám tekintett, de nem lehet leírni szavakkal azt a vonzó szépséget és méltóságot, mely belőle áradt. – Azután hol láttad és mikor? - A szobámban, éjszaka, 3 óra körül. – S meddig tartott ez a látomás? - Én úgy gondolom, 2-3 percnél nem tartott tovább, de utána majdnem az egész éjszakát imában töltöttem. – Nem féltél tőle? – Ő nem, csak az első pillantásra, villanásra, mert tekintete hatalmas nyugalmat árasztott. - Így a beszámoló. - Amit az ember átél, az az övé, s ezt tőle senki el nem veheti. Ezután, ezen a kívül állók vitatkozhatnak, hogy ez honnan van: Istentől, démontól, vagy a pszichétől...(?) A démon biztosan nem fog imára hangolni, s ha mindez csak a pszichéből fakad?! ...De hogyan lepje meg az ember saját magát? - Közösségi tagunk megvan a hitben nagyon jól, látomások nélkül is; - én is. De ne telepedjen ránk az atheista szemérmesség hideg köde!(Ilyenről nem illik beszélni!) –Igaz, nem propaganda-anyag és nem vagyok köteles bedölni minden szíre-szóra: Ez teljesen igaz. S senkit nem is akarok rábeszélni. De ha mégis hitelt adok az átélte beszámolóknak, ugyan kinek ártok? Főleg ha tőle az elunalmasodó és ellaposodott imaélet felbuzdul, s mint húzóerő, megtermi a megnövekedett buzgóság gyümölcsét: Nem örülni kell az ilyennek?! A hit - ha tetszik / ha nem: Naivság és maximális jóindulat. Ehhez hasonló jókat kívánok minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek: *Károly, Karcsi atya, testvér.*